

Son Ayrılık Risalesi

– Artist Şair · 18 Ocak 2017

Kırkını çıkardı içimdeki kırık sevda,
Sokağa çıkmıyorum bu aralar,
Nefes almak zor kalabalıklarda,
Yaşamak nedir bilmiyorum,
Sizin için mi doğuyor gamlı güneş ?
Siz hiç karanlıklara gömülmez misiniz ?
Hep sever misiniz ?
Hiç şiir dayanmaz mı ağırlı şakaklarınıza ?
Bir mısraya gömülmez misiniz ?
Yoksa bir ben miyim kırıklara yazılan ?
Aşk değil midir o kara yazılan yazı ?
Durun, durun gitmeyin...

Baş rolünde acı bir kahramanı yok bu hikayenin,
Ağzımız kum parçalarıyla dolu,
Pencereme düşmüş gül yaprağı,
Kör olsun.

Kurtaramıyorum kendimi sorulardan,
Sizin üstünüze hiç yağmur yağmaz mı ?
Hiç ıslanmaz mısınız çocukça ?
Hep şemsiye mi tutarsınız hayallerinize ?
Hiç yenilmediniz mi bir iskambil oyununda ?
Bilyelerinizi kaptırmadınız mı hiç ?
Bir kitap okurken ağlamadınız mı ?
Çayınız bitmedi mi hiç ?
Gece son sigaranızı yakmadınız mı ?
Siz hep susar mısınız ?
Demez misiniz son kez,
Geri dön,
Geri dön !

Baş ucumda kaldı aklımın en son şarabı,
Hicazda söylenmemiş şarkıların Sözleri yetim kaldı,
Dinlenmemiş radyo kanalında düştü son perde,

Kabul etmesi güç bir fikrin gölgesi kaldı,
Kaybettik !

Yer altına gömdüğüm notta,
Kalbim saklıydı.
Pasına bir teşebbüs etsek
Yok olur tedavisi çağ hastalığının.
Ne bir gam yükü gecede
Masada kaldı gülüşümüz.
Halbuki böyle olmamalıydı bu masal,
Karşılaşmalıydık bir köşe başında,
Belki de çarpışarak düşmeliydi elimizden İsmet Özel'in Amentüsü,
Veya bir kafenin köşe masasında,
Vatan toprağının bir parçasında yahut,
Masalı kim yaşamış ki zaten ?

Gönlüme yazıldığı ayrılığın son risalesi,
Tecelliden acımı alıyorum,
Aklım çamurda sevmiyor kimsesizliği,
Kalemimden dökülen son mısra,
Yeniliyorum...